

Kate Forster
Stapelgek...
op Mr. Wrong

1

Andie stond in de deuropening van het vliegtuig met haar ver-sleten leren rugzak om een schouder. Ze keek de cabine in, en deed haar best om zich te gedragen alsof ze altijd eersteklas vloog.

‘Welkom aan boord, mevrouw Powers,’ zei de stewardess. ‘Wat fijn dat u voor onze maatschappij gekozen hebt om naar Los Angeles te vliegen.’

‘O... graag gedaan,’ zei Andie, schuifelend op haar Dr. Martens, zich sterk bewust van de blikken van de andere eersteklas-passagiers.

Ze gingen allemaal absurd goed gekleed en zagen eruit alsof ze in de wieg gelegd waren om eersteklas te vliegen. Andie bedacht hoe zij er in hun ogen uit moest zien, in haar oude spijkerbroek en tweedehands jas met luipaardprint. Haar lange, donkere haar hing los en haar enige make-up bestond uit een veeg rode lippenstift, die helder afstak tegen haar bleke gezicht. Thuis was dat haar handelsmerk geweest, en ze had altijd gevonden dat het haar goed stond. Nu wist ze het opeens niet meer zo zeker.

Misschien dachten ze wel dat ze de dochter van een rockster was. Zo iemand die het niet interesseerde hoe anderen over haar

dachten. Ja, dat was wat ze deze vlucht zou uitstralen: ze was iemand die altijd eersteklas vloog en haar luipaardjas kwam uit een hippe vintagezaak, niet uit de plaatselijke kringloopwinkel.

Terwijl Andie zich installeerde in de enorme leren stoel en haar riem vastdeed, bedacht ze hoe verschrikkelijk haar moeder dit gevonden zou hebben. *Eersteklas onzin* zou ze het genoemd hebben. Ironisch, als je bedacht dat het haar moeders schuld was dat ze hier nu zat.

Andie voelde de tranen in haar ogen prikken als ze eraan dacht. Niet huilen, sprak ze zichzelf vermanend toe. Je hebt al genoeg gehuild. Daar los je niks mee op.

Na het opstijgen maakte Andie haar rugzak open en haalde haar schrift, haar pen en haar boek eruit: *The Great Gatsby*.

‘Laat mij maar,’ zei de stewardess, die de tas van haar schoot tilde en hem in een kastje achter haar stoel zette. ‘Ik kom u zo wat tijdschriften en kranten brengen,’ voegde ze eraan toe. ‘Wilt u misschien al thee of koffie? Iets fris? Wat te eten?’

Andie dwong zichzelf te glimlachen en bestelde een koffie verkeerd en een abrikozenbroodje, vooral om de stewardess iets te doen te geven, zodat ze haar met rust zou laten. Ze hield niet van al die aandacht. Meestal was ze zelf degene die zich uitsloofde voor anderen.

Ze sloeg haar schrift open, dat openviel op de eerste bladzijde. Ze begon te lezen.

Eigendom van Andie Powers.

Alles wat in dit schrift staat, heb ik bedacht.

Plagiaat is de vloek van je schrijfcarrière!

Dit schreef Andie sinds haar tiende in al haar schriften. Zolang ze zich kon herinneren droomde ze ervan de nieuwe Zadie Smith, Nicole Krauss of Jennifer Egan te worden.

Ze kon goed schrijven, dat hoorde ze van iedereen.

Andie lachte wrang toen ze eraan dacht hoe ze jaren geleden haar leven had uitgestippeld. Ze ging Engels studeren aan de universiteit en op haar eenentwintigste zou ze haar eerste boek schrijven. Dat debuut zou een meesterwerk zijn. De opbrengst ervan zou ze gebruiken om met Cameron een wereldreis te maken; ze gingen regenwouden redden en putten slaan in Afrika.

Andie was veel minder sociaal betrokken dan Cameron. Terugblikkend beseftte ze dat haar enthousiasme voor Camerons goede doelen grotendeels gespeeld was. Ze kon nu bijna niet geloven hoeveel tijd ze met hem verspild had bij al die stomme demonstraties en protestacties.

Ze liet haar vingers over het schrift glijden en keek om zich heen in de cabine. Het stel aan de andere kant van het gangpad zat champagne te drinken en elkaar in de hals te zoenen.

Die zijn op huwelijksreis, dacht Andie terwijl ze op haar pen kloof. Daardoor moest ze weer aan Cameron denken, en voor de duizendste keer kreeg ze een knoop in haar maag. Niet aan hem denken, droeg ze zichzelf op. Haar leven werd zo langzamerhand een aaneenschakeling van dingen waar ze niet aan wilde – niet aan kon – denken.

De man in pak in de stoel voor haar was een omvangrijk document aan het lezen en zat aan zijn derde espresso. Telkens wanneer de stewardess langsleiep vroeg hij wanneer hij zijn lap-top mocht aanzetten.

Een elegante vrouw van middelbare leeftijd in een groene jurk met zwarte laarzen en gehuld in een wolk zware parfum liep langs Andies stoel. Bij wijze van afleiding probeerde Andie zich voor te stellen wie de vrouw was, een modeontwerpster of zo, of de directeur van een groot internationaal bedrijf.

De stewardess kwam terug met Andies koffie en het zoete broodje. Andie nam een slok van de koffie, die tot haar verbazing goed te drinken was, en staarde in haar schrift. Zal je altijd

zien, dacht ze. Nu ze eindelijk zeeën van tijd had om te schrijven, kreeg ze geen letter op papier.

Naarmate haar moeder zieker werd, was ze steeds minder gaan schrijven, en de laatste vier maanden was ze er helemaal mee gestopt. Iedere poging die ze deed, alles wat ze schreef, leek onbeduidend en stom vergeleken bij de aanblik van haar stervende moeder.

Het laatste wat ze had geschreven stamde uit de tijd dat ze nog dachten dat de kanker niet was uitgezaaid. Nu ze het teruglas, was het overduidelijk dat het meisje dat deze flauwekul had geschreven niets van het leven wist.

Ze begon op een nieuwe bladzijde. *Ik ben Oliver Twist*, schreef ze, en ze kraste het meteen driftig door. Oliver Twist ging naar het armenhuis toen zijn moeder overleed. Andie was onderweg naar Hollywood. Klein verschil, dacht ze bitter.

Ze begon op een nieuwe bladzijde.

Dingen die niet teruggedraaid kunnen worden:

De dood van mama

Cameron in bed aantreffen met Marissa

Toen Andie weer om zich heen keek, beseftte ze dat niemand naar haar keek en dat waarschijnlijk ook nog helemaal niet gedaan had. Niemand zat over haar te fluisteren of vroeg zich af wie ze was en wat ze wel of niet geschreven had. Zij was de enige die het iets kon schelen.

Andie sloeg het schrift dicht en nam een hap van het abrikozenbroodje. Het was vast heel lekker, maar alles smaakte nog steeds naar krijt.

Ze was een oplichter op weg naar Hollywood. Een stad vol *wannabe's*, zei haar moeder altijd. Andie paste er perfect tussen.

Andie nestelde zich in haar zachte stoel en keek naar een recente actiefilm met James Hawthorn. Ze had de vliegtuigpyjama die ze had gekregen aangetrokken en alle gratis cosmetica en smeerseltjes uitgetprobeerd die in de toiletten stonden. Ze was niet echt een type voor make-up of superdure crèmepjes, maar ze was gek op gratis spullen. Wie was dat nou niet?

Het was eigenlijk wel heel lekker, eersteklas reizen, realiseerde ze zich schuld bewust.

Op het beeldscherm haalde James Hawthorn halsbrekende toeren uit door van de ene wolkenkrabber naar de andere te springen. Hij was niet echt haar type, maar jezus, wat een lekker ding.

Een stewardess kwam haar stoel transformeren tot een heus bed, dat ze opmaakte met echte lakens en een zachte deken. Nu ze wilde gaan slapen, besefte Andie dat ze zich in geen maanden zo ontspannen had gevoeld. Dat vond ze verschrikkelijk van zichzelf. Haar moeder was pas zes weken dood, en zij voelde zich alweer prima als ze een keer in de watten gelegd werd.

Geen wonder dat haar moeder die opmerking had gemaakt.

Geen wonder dat Cameron had gedaan wat hij had gedaan.

Andie trok haar knieën op en wenste dat ze haar teddybeer in haar handbagage had gedaan. Ze sloot haar ogen en probeerde te gaan slapen. Maar de gedachten tolden door haar hoofd en hielden haar wakker.

Ze vroeg zich af wat voor tante Cece was. Haar moeder had Andies tante altijd afgeschilderd als een filmster die alleen in zichzelf geïnteresseerd was. Maar Cece was wel degene die erop stond dat Andie eersteklas naar Los Angeles vloog, waar ze *zo lang mocht blijven als ze wilde*. Cece had het dan misschien te druk gehad met haar leven als mooie, rijke actrice om bij haar zus en haar nichtje langs te gaan in Australië, ze gaf Andie tenminste wel onderdak nu alles zo'n puinhoop was.

Andie vroeg zich voor de zoveelste keer af wat er gebeurd kon

zijn tussen de twee zussen waardoor ze nooit meer met elkaar praatten. En bij die gedachte kwam de vermoedheid eindelijk, en ze viel in een droomloze slaap.

Toen Andie op het vliegveld van Los Angeles door de douane was, zag ze meteen een bordje met haar naam erop. Het werd vastgehouden door een man in een strakke zwarte polo en een keurig gestreken broek. Hij had een Bluetooth-oortje in en zijn armen waren bijzonder gespierd. Hij zag er zó LA-achtig uit dat Andie zich afvroeg of alle andere clichés misschien ook gewoon waar waren.

Terwijl Andie op hem af liep, verdrong zich voor haar een menigte fotografen, beveiligingsbeambten en luchthavenpersoneel. Achter die meute zag Andie een stelletje gehaast voorbijlopen.

‘James! Nikki!’ riep een van de mannen met camera naar hen, terwijl hij zich een weg naar voren baande. ‘Leuke vakantie gehad?’

‘Klopt het dat je vecht tegen een verslaving, Nikki?’ riep iemand anders.

Het waren James Hawthorn en Nikki Morgan, hét stel van Hollywood.

Andie probeerde reikhalzend een glimp van hen op te vangen. James droeg een spijkerbroek en een zwarte jas, en liep met een strak gezicht voorbij de paparazzi, begeleid door beveiligingsmensen. Nikki zag er schitterend uit in een crèmekleurige jas en met haar perfecte blonde kapsel. Ze negerden de vragen, duidelijk gewend aan dit hele circus.

‘James, klopt het dat jij en Nikki samen weg waren om aan jullie relatie te werken?’ riep weer een andere verslaggever.

Zo, die lui kennen echt geen gêne, dacht Andie bij zichzelf.

James stond geduldig te wachten tot Nikki haar zwarte zonnebril uit haar enorme handtas had gevist.

Andie vroeg zich af wat ze van haar zouden vinden, in haar aftandse luipaardjas en die logge schoenen. Niks, realiseerde ze zich. Iemand als Andie was onzichtbaar voor mensen als James Hawthorn en Nikki Morgan, en dat zou altijd zo blijven.

Andie wachtte even tot iedereen voorbij was en liep toen naar de man met het bordje.

‘Welkom in Los Angeles,’ zei hij met een brede grijns en hij nam Andies koffer op wielen van haar over. Ergens vond ze dat maar niks, alsof ze dat ding niet zelf kon voorttrekken. Maar ze was voornamelijk blij dat ze al haar aardse bezittingen niet langer over het drukke vliegveld hoefde te manoeuvreren.

‘Is dat normaal?’ vroeg Andie, en ze gebaarde naar de menigte die zich inmiddels naar buiten had verplaatst.

‘Volkomen normaal,’ zei hij, en hij leidde haar het luchthavengebouw uit en bleef stilstaan bij een glimmende Audi. Behoedzaam zette hij Andies spullen in de kofferbak en zei toen: ‘Ik heet trouwens René.’

‘Andie,’ zei ze, en ze schudde zijn uitgestoken hand. ‘Maar dat wist je al, neem ik aan.’ Ze wees naar het bordje.

‘Leuk dat je er bent, Andie,’ zei hij. Hij leek het echt te menen.

‘Is Cece er niet?’ vroeg ze, en het klonk ongelukkiger dan de bedoeling was.

‘Ze is aan het filmen,’ zei René verontschuldigend. ‘Maar je ziet haar straks als ze thuiskomt wel.’

‘O, oké,’ zei Andie zo onverschillig mogelijk.

René hield het achterportier van de Audi voor haar open.

‘Mag ik niet voorin zitten?’ vroeg ze fronsend.

René leek niet te weten wat hij hiermee aan moest. ‘Als jij dat graag wilt.’

Toen ze instapte vroeg Andie zich af waarom ze zo teleurge-

steld was dat Cece haar niet was komen afhalen. Ze had tenslotte nog nooit moeite gedaan om haar bij haar leven te betrekken. Waarom zou Andie zich daar nu opeens druk om maken?

‘Wordt mijn tante ook zo lastiggevallen als ze ergens naartoe gaat?’ vroeg Andie. Ze zag de grote terreinwagen van James en Nikki een stukje verderop wegrijden.

‘Niet zo erg als zij,’ zei René lachend. ‘De paparazzi schieten graag plaatjes van James en Nikki samen.’

‘Ik zag het, ja,’ zei Andie.

René bleef staan voor een zebrapad om een groepje meisjes te laten oversteken. Ze hadden grote rugzakken om en lachten opgewonden terwijl een van hen iets voorlas uit een reisgids.

Andie voelde een steek van jaloezie. Vóór die hele toestand met Cameron waren Andie en Marissa van plan geweest om na hun eindexamen samen in een kampeerbusje door Australië te gaan reizen.

Het vooruitzicht te gaan reizen had haar op de been gehouden toen het misging met haar moeder. Marissa en zij konden uren praten over hun reis.

Andie zette haar beste-vriendin-de-verraadster uit haar hoofd en probeerde aan iets anders te denken.

‘Ben je Cece’s vriend?’ vroeg ze toen René vakkundig de snelweg op draaide.

René lachte gegeneerd. ‘Nee,’ verzekerde hij haar, en hij keek in de binnenspiegel om van rijbaan te wisselen. ‘Ik ben haar chauffeur.’

‘O,’ antwoordde ze.

Konden de mensen in LA niet gewoon zelf rijden? Cece was toch niet zo belangrijk dat ze niet zelf achter het stuur kon gaan zitten?

René wees haar op de bijzondere plekken die ze passeerden. Het was druk op de weg, maar hij reed onbewogen door en manoeuvreerde zich met het grootste gemak tussen het verkeer door.

‘Heb je honger, Andie?’ vroeg René opeens.

Andie beseftte dat ze voor het eerst sinds lange tijd trek had.

‘Best wel,’ zei ze.

‘Waar heb je zin in? In-N-Out Burger? Sushi?’

Andie wreef over haar gezicht. Ze was doodop, en niet alleen van de vlucht. Ze had geen idee wat een In-N-Out Burger was, en ze had geen zin in sushi. ‘Ik weet niet. Waar gaat Cece meestal heen?’

Daar moest René even over nadenken. ‘Overdag heeft ze meestal geen tijd om buiten de deur te eten.’ Toen sloeg hij op het stuur, waardoor Andie zich rot schrok. ‘Er is een vegetarisch-biologisch eetcafé in Santa Monica waar ze graag komt. Wil je daar naartoe?’

Biologisch eten deed Andie denken aan de vreemde diëten die haar moeder had gevolgd in haar strijd tegen kanker. En alles wat vegetarisch was herinnerde haar aan Cameron.

Tofu gilt nooit, Andie. Ze hoorde het hem nog zeggen.

‘Nee,’ zei ze iets te fel.

‘Wat jij wilt,’ zei René, duidelijk geschrokken van haar reactie. Andie voelde dat ze bloosde.

Hij zal wel denken dat ik gek ben, dacht ze, en ze keek strak voor zich uit.

‘Eet je vlees?’ vroeg René.

Ze knikte verwoed. René grinnikte zachtjes en nam een afslag.

Andie keek weer uit het raam. Ze wreef in haar ogen en moest ze dichtknijpen tegen het felle licht.

‘Gaat het?’ vroeg René, die haar van opzij aankeek.

‘De zon is hier gewoon fel,’ zei ze, en ze haalde haar nep-Ray-Ban uit haar rugzak en zette hem op.

‘Welkom in Hollywood,’ zei René lachend. ‘Alles is hier feller.’

Hij reed het terrein op van een hamburgertent en bracht de auto tot stilstand bij het bestelloket.

‘In-N-Out Burger,’ zei René met een grijns. ‘Het beste dat LA te bieden heeft, op het weer na.’ Hij bestelde voor hen beiden en reed door naar het loket waar hij moest betalen.

Andies hamburger was verrukkelijk. Sappig, hemels, heerlijk vlees. Misschien was de verandering van omgeving genoeg om haar eetlust terug te laten komen, dacht ze, terwijl ze nog een hap van de kliederboel nam.

Andie keek tijdens het eten uit het raam. Het viel haar op dat de straten steeds breder werden, en de winkels chiquer. Overall om zich heen zag ze dure auto’s rijden, bestuurd door kalende mannen in poloshirts en botoxvrouwen met nepborsten.

Andie was ervan uitgegaan dat LA een vieze stad was, een beetje eng ook, zoals in de documentaire over plaatselijke bendes die ze een paar maanden geleden had gezien. Maar het bleek een bizar plastic paradijs te zijn, heel anders dan ze zich had voorgesteld.

Hoe verder ze reden, hoe groter de huizen werden.

‘Het lijken wel kastelen!’ zei Andie, die praktisch met haar neus tegen het raam geplakt zat. ‘Ziet het huis van mijn tante er ook zo uit?’

René schudde zijn hoofd. ‘Het huis van Cece is veel mooier dan deze.’ Hij sloeg een bocht om en reed een oprit op, waar hij bleef stilstaan om met een kleine afstandsbediening het enorme hek te openen.

‘Zo, we zijn er,’ zei hij.

Andie deed haar best om niet met open mond te staren toen het hek opendraaide en het huis van haar tante zichtbaar werd. Het leek helemaal niet op de huizen waar ze langsgesproken waren, die duidelijk bedoeld waren om indruk te maken. Het huis van Cece was een wit art-decopand met een enorme groene, koperen deur. Aan weerszijden van de voordeur groeide bamboe en langs de oprit stonden palmbomen die zachtjes wiegden in het briesje.

Het was zonder twijfel het mooiste huis dat Andie ooit had gezien. Ze kreeg een knoop in haar maag bij de gedachte aan het huurhuis waar ze met haar moeder had gewoond, en waar ze zo hun best voor hadden gedaan om er iets gezelligs van te maken. Opeens verlangde ze terug naar de krakende houten vloer en de verschoten boeddhistische gebedsvlaggetjes die aan de veranda hingen. De golf van heimwee kwam hard aan en ze voelde haar ogen branden van de onvergoten tranen.

Andie concentreerde zich op het uitstappen. Ze ging niet huilen. Ze haalde een keer diep adem en nam de weelderige groene tuin in zich op om Renés blik te vermijden. Ze wist zeker dat de emoties van haar gezicht waren af te lezen.

De voordeur ging open en er verscheen een kleine vrouw met grijs haar. Ze bleef stralend in de deuropening staan, gekleed in een wit huishoudstersuniform.

‘Welkom, juffrouw Andie,’ zei de vrouw, en het klonk alsof ze dolgelukkig was om het lang uit het oog verloren nichtje van Cece te zien. ‘Ik ben Marta. Ik zorg voor Cece, en nu dus ook voor u!’

Andie glimlachte opgelucht. Dat kon ook niet anders: deze vrouw had een lief, vriendelijk gezicht.

‘Hallo, Marta,’ zei ze, en ze liep op de vrouw af. ‘Zeg maar gewoon Andie, hoor.’

Marta ging hun voor naar binnen. René nam haar bagage mee en Andie liep achter hem aan. Ze deed haar best om niet te staren.

Het huis was onvoorstelbaar. Op een glazen tafel midden in de hal stond een grote bos orchideeën. Daarachter liep een brede, gewelfde trap naar de eerste verdieping. Op de donkerbruine houten vloer lagen dikke, blauw met ecru gestreepte tapijten.

Het leek alsof Andie vanuit de woestijn in een oase terechtgekomen was.

‘Kom, dan brengen we je spullen naar je kamer,’ zei Marta, die haar vooring naar boven. René kwam achter hen aan, hij stond erop Andies bagage te dragen, al probeerde ze die van hem over te nemen. De hoogpolige vloerbedekking was zo dik en zacht dat Andie het gevoel had dat ze verend over de brede overloop liep. Er hing kunst aan de muren: geen posters van plaatselijke tentoonstellingen zoals bij hen thuis in Melbourne, maar echte schilderijen, en schitterend ingelijste foto’s.

Marta bleef stilstaan voor een kamer met witte, dubbele deuren. ‘Mevrouw Cece wilde dat je de logeerkamer op het zuiden zou betrekken,’ zei ze, en ze opende zwierig de deuren.

Andie stond in de deuropening en keek naar haar droomkamer. Er stond een tweepersoonsbed met frisse witte lakens, geflankeerd door enorme ramen. In een hoek stonden twee fauteuils bekleed met groen-roze gestreepte zijde. Voor de kamerhoge kast vol boeken stond een fraai houten bureau met bijpassende stoel.

Andie liep de gigantische kamer binnen terwijl René haar spullen in een hoekje zette.

Marta maakte een andere deur open. ‘Dit is je kleedkamer en daarachter is jouw badkamer.’

‘Oké, dank je wel,’ zei Andie, die haar best deed minder verbaasd over te komen dan ze zich voelde. Ze wist dat Cece rijk was, maar dit ging haar stoutste dromen te boven.

‘Ga lekker een uurtje liggen. Bel me maar als je iets nodig hebt,’ zei Marta op besliste toon, en René en zij liepen de kamer uit.

Zodra de deur met een zachte klik in het slot viel, schopte Andie haar schoenen uit en liet ze haar jas van haar schouders op de grond glijden. Ze sleepte haar koffer naar het bed en maakte hem open. Ze zocht tussen haar kleren en gooide net zo lang spullen uit de koffer tot ze had gevonden wat ze zocht. Gigi, haar geliefde teddybeer. Ze werd kaal op sommige plekken

en miste een oog. Er zat een pleister op een van haar oren genaaid. Andie was nergens zo gek op als op haar beer.

Ze trok haar spijkerbroek uit en ging op haar rug op het enorme bed liggen, met Gigi tegen haar borst geklemd. Ze voelde de tranen weer branden, en deze keer liet ze ze de vrije loop.

Loslaten is niet makkelijk, Andie, maar uiteindelijk gaat iedereen een keer dood. Je moet er vrede mee hebben, had Cameron tegen haar gezegd na het overlijden van haar moeder. Dat was voordat hij haar wereld, of wat daar nog van over was, liet instorten door met Marissa naar bed te gaan.

Andie keek naar Gigi en gaf haar een zoen op haar neus. 'Wat een puinhoop, Gigi,' snikte ze.

Ze hilde zichzelf in slaap.